

Δηλαδή, ὡς προκύπτει ἐκ τῶν ἀνωτέρω, τόσον ὁ σχηματισμὸς τῆς ραγὸς τῆς κορινθιακῆς ὅσον καὶ ἡ αὔξησις τοῦ μεγέθους αὐτῆς, φαίνεται ὅτι εἶναι ζήτημα ποσοτικῆς συγκεντρώσεως τῶν ὁρμονῶν καρπογονίας κατὰ τὴν πρῶτην φάσιν τοῦ σχηματισμοῦ (δεσίματος) καὶ τῆς ἀναπτύξεως τῆς ραγὸς. Συνεπῶς καὶ ἡ παρατηρουμένη μικροραγία εἰς τὴν ἄνευ χαραγῆς σταφιδάμπελον, εἰς ἀνεπάρκειαν ὁρμονῶν κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ δεσίματος τῆς σταφυλῆς καὶ ὀλίγον κατόπιν τούτου, πρέπει ν' ἀποδοθῆ. Πράγματι, ἡ ἐπιτυχὴς χρησιμοποίησις τῶν συνθετικῶν ὁρμονῶν εἰς τὴν καρπόμεσιν τῆς σταφιδάμπελου καὶ εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ μεγέθους τῆς ραγὸς αὐτῆς, ἐπιβεβαιώνει τὴν ἀνωτέρω γνώμην.

Κατόπιν τούτου, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι καὶ ὁ κύριος ρόλος τῆς χαραγῆς τῆς σταφιδάμπελου, ἡ ὁποία πράγματι συντελεῖ εἰς τὴν αὔξησιν τοῦ μεγέθους τῆς ραγὸς αὐτῆς εἰς τὰ ἐπιθυμητὰ ὄρια, δὲν ὀφείλεται εἰς τὴν δι' αὐτῆς (τῆς χαραγῆς δηλαδή) συγκέντρωσιν θρεπτικῶν οὐσιῶν εἰς τὴν σταφυλῆν, ὅπως πιστεύεται σήμερον, ἀλλὰ εἰς τὴν δι' αὐτῆς συγκέντρωσιν περισσοτέρων ὁρμονῶν εἰς τὸ ἄνθος καὶ τὴν ράγα, αἱ ὁποῖαι ἀναγκάζουν τὰ κύτταρα τῆς ὠθηθῆς καὶ κατόπιν τῆς ραγὸς εἰς ἔντονον καὶ διαρκῆ κυτταροπλασίαν καὶ προκαλοῦν, δι' ἀπορροφήσεως, οὕτως εἶπειν, συσσώρευσιν τροφῶν εἰς αὐτήν, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν αὔξησιν τοῦ μεγέθους αὐτῆς. Εἰς τὴν τοιαύτην συγκέντρωσιν ὁρμονῶν εἰς τὸ ἄνθος πρέπει ν' ἀποδοθῆ καὶ ἡ γενικῶς ἐπικρατοῦσα γνώμη, ὅτι, ὅταν ἡ χαραγὴ γίνῃ πρὸ τοῦ τινάγματος τοῦ ἄνθους, ἔχομεν καλύτερον δέσιμον τῆς σταφυλῆς.

Ἐφ' ὅσον, κατὰ τ' ἀνωτέρω, ὁ σχηματισμὸς τοῦ γιγάρτου εἰς τὰς κανονικῶς, ἐγγιγάρτους ποικιλίας τῆς

οἰνοφόρου ἀμπέλου, ὀφείλεται εἰς τὴν δράσιν, ἐπὶ τῆς σπερματικῆς βλάστης, τῶν ὁρμονῶν τοῦ ζυγώτου, γεννᾶται τὸ ἐρώτημα : μήπως καὶ ἡ παρουσία τῶν γιγάρτων εἰς τὴν σταφιδάμπελον ὀφείλεται εἰς παρομοίαν δράσιν τῶν ὁρμονῶν, ὅχι βεβαίως τοῦ ζυγώτου, ἀλλὰ τῆς γύρεως; Προσεκτικὴ ἐξέτασις τῶν περιπτώσεων τῆς ἐμφάνισεως γιγάρτων εἰς τὴν σταφιδάμπελον, μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι, πράγματι, αἱ ὁρμόναι τοῦ ἄνθους εἶναι τὸ αἷτιον, τὸ ὁποῖον δημιουργεῖ τὰς ἐγγιγάρτους ράγας τῆς κορινθιακῆς.

Οὕτω, ὡς γνωστόν, ἐμφάνισις γιγάρτων παρατηρεῖται εἰς τὰς σταφιδάμπελους, εἰς τὰς ὁποίας ὑπάρχει ἐπαρκῆς ἢ ἄφθονος συγκέντρωσις ὁρμονῶν, δηλαδή εἰς τὰς σταφιδάμπελους, εἰς τὰς ὁποίας ἐφαρμόζεται δακτυλιωτὴ χαραγὴ ἢ χρησιμοποιεῖται συνθετικὴ ὁρμόνη, ἀντὶ χαραγῆς, ἐνῶ εἰς τὴν ἄνευ χαραγῆς σταφιδάμπελον ἢ ἐμφάνισις γιγάρτων εἶναι σπανιωτάτη καὶ μόνον εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις δυνατὸν νὰ ἐμφανισθοῦν, μᾶλλον συμπτωματικῶς, μεμονωμένοι ἐμπύρνηοι ράγες.

Ἡ ἐμφάνισις ὁμως γιγάρτων, φαίνεται ὅτι δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τὴν ποσοτικὴν ἀναλογίαν τῶν ὁρμονῶν, ἀλλὰ κυρίως ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς παρουσίας αὐτῶν εἰς τὸ ἄνθος. Οὕτω ἐπικρατεῖ ἡ γνώμη μεταξὺ τῶν παραγωγῶν, ὅτι, ὅταν ἡ χαραγὴ γίνῃ πρὸ τοῦ τινάγματος τοῦ ἄνθους (συγκέντρωσις ὁρμόνης) τότε ὑπάρχει μεγαλύτερα πιθανότης ἐμφάνισεως γιγάρτων, παρ' ὅτι, ὅταν γίνῃ μετὰ τὸ τίναγμα τούτου. Εἰς τὸ αὐτὸ συμπέρασμα κατέληξαν καὶ τὰ πολυάριθμα πειράματα καρποδέσεως τῆς κορινθιακῆς διὰ τῆς χρησιμοποίησεως συνθετικῶν ὁρμονῶν, τὰ ὁποῖα διεξήχθησαν κυρίως εἰς τὴν Καλιφόρνιαν καὶ τὴν Αὐστραλίαν. Ἀπεδείχθη, ὅτι, ὅταν ἡ ὁρμόνη χρη-